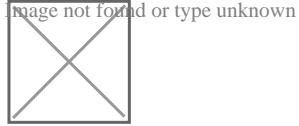

23 Απριλίου 2023

Μοναχός Χριστόδουλος Κατουνακιώτης (1894 - 23 Απριλίου 1982)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο μακάριος Γέροντας Χριστόδουλος Κατουνακιώτης (δεξιά), με τον εκλεκτό υποτακτικό του μα

Γεννήθηκε στη Λαμία το 1894 ο κατά κόσμο Χρηστός Κοντονικολός. Νέο τον βρίσκουμε τσαγκάρη στη Χαλκίδα. Δεκάχρονος είχε μείνει ορφανός από πατέρα. Η καλή του μητέρα τον πότισε τα νάματα της ευσέβειας. Κατέληξε τον βίο της ως μεγαλόσχημη μοναχή Μαγδαληνή.

Το 1923 εισέρχεται με ένθεο πόθο στον αγιορείτικο στίβο. Η φιλέρημη ψυχή του αγκιστρώνεται στα πάντερπνα, πανέρημα και ησυχία Κατουνάκια. Εδώ δεν έχει πράσινο, δέντρα, πουλιά, μόνο βράχους απαράκλητους. Η αγριότητα του τόπου δίνει αγιότητα στις ψυχές των τετρωμένων στρουθιών τ' ουρανού. Παρά τους πόδες του νηπτικού- ήσυχαστή Γέροντος Καλλινίκου († 1930) βρίσκει διδάσκαλο έμπειρο στην υπακοή και τη νοερά προσευχή. Οι ανθρώπινες παρηγοριές απουσιάζουν από εδώ. Δεν υπάρχει πηγαίο νερό, στην καθημερινή τράπεζα κατάξερο παξιμάδι, το πρόγραμμα εξαντλητικό, η κόπωση μεγάλη, ο τόπος ερημικός, η συνεχής εκκοπή του ιδίου θελήματος μαρτύριο αναίμακτο. Εκάρη μοναχός το 1924.

Υπάρχουν όμως κάποιες μικρές ή μεγάλες μυστικές χαρές από την προσευχή, την υπακοή, την ασκηση. Η ευχή του Ιησού, η ευλογία του Γέροντα, η θεία λατρεία χαριτώνουν την ψυχή του. Τηρεί τα λόγια που άκουσε στην κουρά του. Υπομένει «πάσαν θλίψιν και στενοχώριαν του μονήρους βίου διά την βασιλείαν των ουρανών» με τη βοήθεια και τη χάρη του Παναγάθου Θεού. Η αυστηρότατη αυτή μοναχική ζωή ήταν για πολύ λίγους. Ο π. Χριστόδουλος ήταν ένας από αυτούς τους πολύ λίγους. Σου θύμιζε αρχαίους αββάδες της Νιτρίας.

Ο Γέροντας Χριστόδουλος (στο μέσο) με τους υποτακτικούς του Καλλίνικο και Γεράσιμο

Ο Γέροντάς τους ήταν πολύ αυστηρός. Τον έστελνε να πάει στις Καρυές ακόμη και

ένα γράμμα, βαδίζοντας δέκα ώρες. Επέστρεφε βαρυφορτωμένος ψώνια. Δεν τον άφηνε και να πολυδιαβάσει. «Τί σε ωφελεί να τα διαβάζεις, χωρίς να τα εκτελείς;», του έλεγε. Λίγο μετά την κοίμηση του Γέροντός του, ο Θεός του έστειλε εκλεκτό υποτακτικό, στον οποίο έδωσε τ' όνομα του Γέροντός του, ο οποίος τον διακόνησε πρόθυμα και πρόσχαρα έως το τέλος της ζωής του. Γνωρίσαμε τα δύο μακάρια αυτά γεροντάκια και δεν γνωρίζαμε ποιά να πρωτοθαυμάσουμε. Τα λίγα λόγια τους λίαν ψυχωφελή. Δίδασκαν και σιωπηλά.

Το τέλος του Γέροντος Χριστοδούλου ήταν οδυνηρό. Πλήγιασε όλο του το σώμα από την ασθένεια. Είχε συνεχείς και δυνατούς πόνους. Υπόμεινε αγόγγυστα. Έλεγε: «Οι αρρώστιες είναι καθαρτήριο για την ψυχή μας». Ζητούσε συγχώρεση από τους υποτακτικούς του, που τους κούραζε. Τους ονόμαζε αγγέλους. Επικαλούνταν το έλεος του Πανοικτίρμονος Θεού. Ζητούσε ν' αναχωρήσει της ζωής, να μην ταλαιπωρεί με την αρρώστια του τους ανθρώπους. Πίστευε τι έλεγε, δεν ταπεινολογούσε καθόλου.

Οι μακαριστοί Κατουνακιώτες Γέροντες Χριστόδουλος και Καλλίνικος

Ζούσε τη μετάνοια, την ταπείνωση, τη συντριβή, την κατάνυξη. Είχε μνήμη θανάτου, συναίσθηση της αμαρτωλότητας, χαρμολύπη, χαροποιό πένθος. Δίδασκε χαμηλόφωνα: «Η ευχή είναι μία καλή συνήθεια. Έρχεται μέσα μας ο Χριστός, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Μη στενοχωρείσθε αν καμιά φορά φεύγει ο νους από την ευχή. Εσείς να τη λέτε, διότι την ακούει ο Θεός και φυγαδεύονται οι δαίμονες... Μοναχός σημαίνει “νούς ορών τον Θεόν”. Πως θα φθάσουμε εκεί; Με την απλότητα της ζωής και την εργασία της ευχής, που είναι μάχαιρα κατά του διαβόλου... Εάν νηστεύετε, κοινωνείτε, διαβάζετε και αγάπη δεν έχετε, όλα είναι μηδέν, διότι ο Θεός είναι αγάπη. Να μιμείσθε ο ένας τα καλά του άλλου και για τις αδυναμίες των άλλων να προσεύχεσθε να τους ελεήσει ο Θεός...».

Ανεπαύθη, αν μπορούμε να πούμε, ο μεγάλος αυτός ασκητής του εικοστού αιώνας, ο τηρητής της ανόθευτης μοναχικής παραδόσεως, ο φιλοπάτορας, φιλάδελφος, φιλότεκνος και φιλόανθρωπος στις 23.4.1982. Αγωνιζόταν να ωφελήσει με πατερικούς λόγους και οσιακά παραδείγματα και όχι με αυστηρά επιτίμια και σκληρούς λόγους. Ήταν αυστηρός αρκετά στον εαυτό του και επιεικής στους άλλους. Ήταν μία εικόνα ωραία πραότητος και οσιότητος.

Πηγές - Βιβλιογραφία:

Δ.Μ.Γ., Ο Γέροντας Χριστόδουλος Κατουνακιώτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 7/1982, σσ. 71-79.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Β΄ 1956-1983. σελ.1027 - 1029